

Stede. Heri fejler man. Selvfølgelig vil hver af Parterne beholde sin Opfattelse af Suverænitetssspørgsmaalet. Naar vi udtaler os her, er det paa Grundlag af vor Opfattelse, at Danmark har Overhøjhedsretten. Naar Udtalelser falder i det norske Storting, bliver de jo fremsat paa det Grundlag, man dér staar paa, nemlig at Østgrønland er Ingenmands Land. Der er ikke noget at forundre sig over, og det vil ikke hindre, at man gennemfører en praktisk Foranstaltning, som Traktaten er, for at forebygge Muligheder for Konflikt. Det bør heller ikke hindre det.

Jeg ved ikke, hvad ærede Medlemmer, som taler saa stærkt for Sagens Udsættelse og Udvalgs Nedsættelse, egentlig tænker sig at naa derved udover, at man kan faa Afgørelsen skuddt ud til en kommende Rigsdag. (*Fraenkel*: Det er skam ogsaa noget meget væsentligt.) Der er et æret Medlem, der siger, at det er en stor Fordel. (*Fraenkel*: Ja). Det er muligt, det er en stor Fordel for det ærede Medlem, der afbryder, men at det skulde være en Fordel for Danmark eller Norge eller Grønland eller Sagen i sin Helhed, er vanskeligt at faa Øje paa. Thi Sagen er dog den, at efter at de Herrer har hørt, hvad de i Forvejen vidste, at her er Flertal, stort Flertal, for Traktatens Gennemførelse i Folketinget og sandsynligvis ogsaa i Landstinget, saa maa de vide, at de vil jo ikke opnaa at hindre Traktatens Gennemførelse, hvad de helst vilde. Thi man kan jo have forskellige Meninger om Resultatet af de kommende Valg — og jeg skal ikke her optræde som Spaamaand —, men jeg tror, at det ærede Medlem, der vilde staa op og sige, at Resultatet af de kommende Valg vilde blive, at Socialdemokraterne og Venstre tilsammen vilde komme i Mindretal i Rigsdagen, vilde man betragte som mindre vel forvaret. Derfor tror jeg, at de Herrer kan højst opnaa at faa en Udsættelse, en ganske kort Udsættelse, af det hele, men det ønsker de ogsaa.

Hvad skal det Udvalg bruges til udover det at hindre Sagens Gennemførelse ganske kort? Ja, der er sagt, at det skal bruges til, at de sagkyndige skulde have Lejlighed til at komme til Stede. Jeg spørger, om nogen her tror, at de sagkyndige har det mindste nyt at fortælle dette Udvalg, udover hvad de alt har fortalt i Pressen. Jeg tror det ikke. Jeg tror ikke, de er i Stand til at komme med noget som helst nyt overfor dette Udvalg, noget som helst udover, hvad de allerede har talt om i Pressen. Det skulde være, at de vilde

give Nordmændene nogle flere Anvisninger paa, hvor de skulde sætte sig fast paa Østkysten. Men det synes jeg er et meget kedeligt Udslag af Sagkyndigheden, at de ligefrem giver Nordmændene Anvisning paa, hvor de kan slaa sig ned. Jeg tror, disse Anvisninger vilde vise sig at være i høj Grad upraktiske for Nordmændene, hvis de vilde følge dem; men naar man ligefrem siger, at Nordmændene kan slaa sig ned paa Dannebrogssøen, som ligger i Nærheden af Grænsen for Angmagssalik Distrikt, og man stadigvæk taler om, at der er stor Mulighed for, at Nordmændene kan udnytte den Del af Grønlands Østkyst, saa tror jeg, det er et meget uheldigt Udslag af de sagkyndiges Arbejde.

Der er ogsaa talt om Vestgrønland. Det er bebredt Ministeriet, at Delegationen ikke fik Lejlighed til at høre, hvad de Rigsdagsmænd, der var i Grønland sidste Sommer, havde at meddele om Vestgrønland. Det er muligt, at vi, Delegationens Medlemmer og andre, der ikke fik Lejlighed til at høre det, har Grund til at beklage os; men jeg synes ikke, at de, der var paa Grønland ved den Lejlighed, har nogen Grund til at beklage sig, thi hvad vilde de fortælle os fra Vestgrønland, som vi skulde have Brug for under Behandlingen af Østgrønland? Der er jo ingen, der tænker paa, at Vestgrønland skal ind under denne Overenskomst. Et af Resultaterne, vi har haft af Forhandlingerne, er, at Spørgsmaalet om Vestgrønland som et Objekt, der skulde tages ind under disse Forhandlinger, er fratallet fra norsk Side.

Med Hensyn til Eskimoernes Stilling vil jeg stadig hævde, at Overenskomsten tager større Hensyn til Eskimoernes Livsvirksomhed og Fremtid, end man kan vente, der vil blive taget uden Overenskomsten. Thi uden Overenskomsten vil ingen, uden det skal ske ved Magt, kunne hindre Nordmændene i at sætte sig fast baade her og dér paa Østkysten; men med Overenskomsten vil Nordmændene være æreforpligtede til at respektere de Vedtægter, der finder Sted her. Der er jo desuden et Forbehold om, at hvis der viser sig Vanskeligheder, kan man træffe nye Aftaler.

Saa er det blevet sagt, at efter 20 Aars Forløb kan Danmark ikke faa sin Suverænitet igen. Danmark giver ikke det mindste bort af sin Suverænitet, og naar det udtrykkelig fra begge Sider erklæres, at ved Overenskomstens Bortfald om 20 Aar, hvis den bliver opsagt, skal intet være opgivet eller præjudiceret, alt skal staa paa det samme som tidligere, finder jeg, at det